

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Lubora Veselého a soudkyň JUDr. Elišky Galiazzo a JUDr. Markéty Čermínové ve věci

žalobkyně: **DASTIT Group a.s.**, IČO 24794376
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2
zastoupená advokátem Mgr. Radomírem Pivodou
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **CARDUUS Asset Management, investiční společnost, a.s.**, IČO 04113721
sídlem náměstí 14. října 642/17, 150 00 Praha 5
jako obhospodařovatel investičního fondu **Uzavřený podílový fond CARDUUS Opportunity II.**, **CARDUUS Asset Management, investiční společnost, a.s.**,
IČO 75161206
sídlem náměstí 14. října 642/17, 150 00 Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Joskou
sídlem Opletalova 1015/55, 110 00 Praha 1

o 513 311,15 Kč

o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 4. října 2019,
č.j. 24 C 127/2019 - 88,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **mění** jen tak, že žalovaná je povinna plnit z majetku investičního fondu Uzavřený podílový fond CARDUUS Opportunity II., CARDUUS Asset Management, investiční společnost, a.s., IČO 75161206, jinak se v tomto výroku a ve výroku II. **potvrzuje**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 25 845,60 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Radomíra Pivody.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částky 406 334,28 Kč a 106 976,87 Kč (výrok I.) a náklady řízení ve výši 77 357 Kč (výrok II.).
2. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že mezi účastníky byla dne 28. 1. 2019 uzavřena úvěrová smlouva, kterou se žalovaná jako obhospodařovatel investičního fondu uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku zavázala žalobkyni poskytnout peněžní prostředky ve výši 130 000 000 Kč dle způsobu čerpání stanoveného v bodě 2. smlouvy. Důvodem byl úmysl žalobkyně provést transakci spočívající v nabytí „cílových společností“, tj. 100% podílu na společnosti Dastit management, spol. s r.o., IČO 28191498, a 100% podílu na společnosti DASTIT TECHNOLOGY s.r.o., IČO 29092485. Nesporným bylo, že byly naplněny podmínky čerpání první tranše úvěru ve výši 70 656 931 Kč dle bodu 2.1.1. smlouvy bez zbytečného odkladu ode dne podpisu, nejpozději do 20 pracovních dnů, avšak žalovaná žádnou část úvěru neposkytla. Souběžně s jednáními o uzavření smlouvy, strany jednaly o investicích a vstupu Carduus fondu do skupiny DASTIT. Oznámením o nemožnosti plnění z 25. 2. 2019 vzal za prokázané, že žalovaná žalobkyni písemně uvědomila, že úvěr neposkytne pro nemožnost plnění dle § 2006 o. z., když se obává toho, že poskytnutím úvěru by mohla naplnit skutkovou podstatu trestného činu nepřekážení trestního činu podvodu dle § 367 odst. 1 a § 209 odst. 1, 5 trestního zákoníku vycházející z toho, že dle dřívějších dohod měl daný fond získat 20% podíl ve společnosti žalobkyně (která dle poslední účetní závěrky nevlastnila jiný majetek než oběžná aktiva za cca 2 000 000 Kč) za 20 000 000 Kč, avšak poslední nabídka žalobkyně byla na prodej 51% podílu za 510 000 000 Kč, a to bezprostředně po ovládnutí cílových společností. Žalovaná se domnívá, že současní vlastníci (cílových společností) musejí být v závažném omylu ohledně faktické hodnoty cílových společností, příp. jim nejsou známy okolnosti týkající se připravovaných transakcí. Žalobkyně vyzvala žalovanou k plnění dlužných úroků z prodlení před podáním žaloby zároveň se stanovením dodatečné lhůty k plnění první části první tranše úvěru ve výši 52 453 408 do 7 dnů od doručení předžalobní výzvy z 4. 3. 2019 a dodatečné lhůty k plnění druhé části první tranše úvěru ve výši 18 203 523 Kč do 7 dnů od doručení předžalobní výzvy z 11. 3. 2019. Soud I. stupně z výpovědi xxx xxx žalobkyně Mgr. J. P. zjistil, že žalobkyně měla investiční záměr týkající se zdařilého patentu, a xxx se domníval, že bude mít hodnotu vyšší než miliardu, patent vlastnila jedna z cílových výrobních společností; soud I. stupně neprovedl výslech Ing. B. z důvodu nadbytečnosti.
3. Po právní stránce soud I. stupně posoudil věc podle § 1970 o. z., když účastníci uzavřeli úvěrovou smlouvu dle § 2395 o. z., vystavenou blankosměnkou a dohodou o vyplnění blankosměnky, měl za

prokázané, že žalobkyně podmínky dle čl. 2.1.1. i., ii. úvěrové smlouvy splnila dne 28. 1. 2019, a žalovaná byla povinna poskytnout žalobkyni první část úvěru ve výši 70 656 931 Kč nejpozději dne 25. 2. 2019. Dovedil, že nejsou splněny podmínky pro zánik smlouvy podle § 2006 o. z. pro následnou nemožnost plnění. Žalovaná tvrzený podvod (o kterém se měla dozvědět od Mgr. J. P.) vyvozovala pouze z toho, že zatímco původně mezi účastníky smluvený převod 20 % podílu v žalobkyni po ovládnutí/odkupu cílových společností, jejichž odkup, a následné rozšíření výrobních kapacit a provoz měl být za cenu 20 000 000 Kč, za žalovanou nově navrhovaný odkup 51 % podílu již žalobkyně požadovala 510 000 000 Kč, z čehož žalovaná dovozovala, že žalobkyně danou transakcí – odkupem cílových společností – hodlá podvést jejich původní vlastníky. Soud I. stupně přisvědčil žalobkyni, že nelze srovnávat odkup minoritního podílu (20 %), nadto s předpokládanou opcí na následný zpětný odkup, a odkup majoritního podílu v žalobkyni při zohlednění všech očekávaných zisků celé budoucí podnikatelské skupiny. Požadovala-li žalobkyně částku 510 000 000 Kč, jednalo se výhradně o obchodní nabídku (odhad budoucí hodnoty podílu), za kterou byla žalobkyně daný podíl ochotna prodat po zohlednění všech očekávaných budoucích výnosů společnosti v horizontu následujících 3-5 let. Soud I. stupně uzavřel, že v možném nadhodnocení kupní ceny (za kterou žalovaná nákup daného podílu nechtěla akceptovat) nelze bez dalšího jakýmkoli způsobem vysledovat úmysl žalobkyně spáchat trestný čin podvodu, který by byla žalovaná povinna přezkázat. Ust. § 2006 o. z. předpokládá, že až po bezvadném a platném právním jednání zakládajícím závazek nastane skutečnost, která způsobí, že plnění se stane objektivně nemožným, a to obecně pro každého dlužníka. Taková situace však v daném případě nenastala, když žalovaná z čl. 3 úvěrové smlouvy věděla zcela přesně, jaký je účel poskytovaného úvěru (koupě cílových společností, investice do nich a jejich dalšího provozu), přičemž ve vyplacení daných finančních prostředků jí žádná objektivní (právní ani skutková) okolnost nebránila. Soud I. stupně uzavřel, že žalovaná měla povinnost dle uzavřené úvěrové smlouvy poskytnout dané finanční prostředky do 25. 2. 2019, a od 26. 2. 2019 je v prodlení. Žalobkyně požadovala úroky z prodlení až od data následujícího po splatnosti dodatečně určené ve výzvě k plnění, tj. z částky 52 453 408 Kč od 2. 3. 2019 a z částky 18 203 523 Kč od 9. 3. 2019, u obou částek do 31. 3. 2019. Výši úroku z prodlení soud I. stupně určil dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. O nákladech řízení rozhodl dle § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal žalobkyni náklady právního zastoupení za 4 úkony právní služby a soudní poplatek.

4. Proti rozsudku podala odvolání žalovaná, nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně, že rozdíl mezi kupní cenou 20 % podílu na žalobkyni ve výši 20 mil. dohodnutou účastníky před uzavřením smlouvy a 51 % ve výši 510 mil. po uzavření smlouvy nemohl žalovanou vést k domněnce, že se žalobkyně snaží transakcemi podvést původní akcionáře cílových společností. Rozdíl desetinásobku představuje hrubý nepoměr, který lze vyložit jako škodu stávajících společníků dle § 138 tr. zák. s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 1013/2015. Věděla-li žalobkyně, že hodnota společností, které má v úmyslu vykoupit, je desetinásobná oproti tomu, jakou kupní cenu nabízí, měla v úmyslu nepřiměřeně zkrátit osoby, tím spíše, že jednala ve spolupráci s částí stávajících společníků (kteří avalovali blankosměnku zajišťující úvěr). Není správný závěr soudu I. stupně, že hodnota vycházela z odhadu budoucí hodnoty daného podílu, když žalobkyně, resp. její ovládající osoba, dvakrát oceňovala svou hodnotu při fakticky totožném stavu, před podpisem úvěrové smlouvy byla hodnota 1 % podílu na žalobkyni 1 mil. Kč a po podpisu činila 10 mil. Kč. Je pravdou, že žalovaná znala účel úvěru již v době uzavírání smlouvy, a měla zajištěny finanční prostředky pro vyplacení úvěru, avšak nevěděla a zjistila až následně informaci o tom, že žalobkyně má v úmyslu tehdejšími společníkům (s jejichž částí byla spolčena) zaplatit desetinu toho, co ve stejný okamžik žádá po žalované, a naopak před částí stávajících společníků byla informace o skutečném obchodním potenciálu tajena. Žalovaná by poskytnutím úvěru umožnila realizovat trestný čin, proto navrhla odstranit informační nerovnováhu, avšak žalobkyně to odmítla. Vytýká soudu I. stupně, že neúplně zjistil skutkový stav, když neprovedl výslech Mgr. B. pro nadbytečnost, avšak provedl výslech xxx xxx žalobkyně Mgr. P., a čerpal tak

výhradně z výpovědi jedné ze zúčastněných stran, čímž dospěl k nesprávnému skutkovému závěru, že hodnota 510 mil. vycházela z odhadu budoucí hodnoty daného podílu.

5. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání navrhla rozsudek jako věcně správný potvrdit, když odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 1013/2015 není přílehlavý. Považuje argumentaci žalované za chybnou. Kupní cenu 20 % obchodního podílu, s nímž jsou spojena práva minoritního společníka bez možnosti fakticky ovládat společnost, kdy zapojení žalované mělo mít povahu investora, nelze zaměňovat se situací, kdy by žalovaná nabyla 51% podíl na společnosti žalobkyně a tím by v pozici majoritního vlastníka převzala vliv na podnikání žalobkyně. Žalobkyně neměla v úmyslu prodat podíl na společnosti přesahující 50 % a přijít o možnost kontroly, k prodeji majoritního podílu by přistoupila pouze v případě, že by cena byla v takové výši, aby vykompenzovala ztrátu kontroly a ztrátu možnosti zrealizovat původně zamýšlený obchodní záměr. Z rozdílu mezi kupními cenami za obchodní podíly o velikosti 20 % a 51 % nelze dovozovat záměr žalobkyně podvést původní akcionáře, žalovanou, nebo další osoby, tato argumentace je účelová. Nesprávné je i tvrzení žalované o rozdílném ocenění podílu o velikosti 1 %, když cena většinového podílu je zcela opodstatněně vyšší. Žalobkyně považuje za správný závěr soudu I. stupně, že účel úvěru znala žalovaná již v době uzavírání úvěrové smlouvy, a tvrzení o tom, že se až následně seznámila se skutečností, že žalobkyně chce tehdejšími společníkům vyplátit desetinu toho, co ve stejný okamžik za stejnou věc žádá po žalované, je zavádějící. Ohledně neprovedení důkazu účastnickou výpovědí Mgr. B. uvedla, že veškeré informace sdělené v rámci výpovědi Mgr. P. žalobkyně již dříve uvedla v žalobě a vyjádřeních, což mohla učinit i žalovaná.
6. Žalovaná v podání ze dne 1. 6. 2020 zopakovala dosavadní argumentaci uvedenou v odvolání, opakovaně vytýká soudu I. stupně, že v rozporu s § 132 o. s. ř. nepřihlížel ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, když žalobkyně měla v úmyslu využít nevědomosti části stávajících společníků cílových společností o jejich skutečné hodnotě; extrémní zvýšení hodnoty žalobkyně v návaznosti na nabytí podílů na uvedených společnostech se zjevně vymyká zhodnocení obchodních společností, které je běžné, což svědčí o nestandardnosti transakce. Soud I. stupně převzal tvrzení xxx xxx žalobkyně a pro nadbytečnost zamítl výsledek Mgr. B.. Napadený rozsudek trpí vadami, není zřejmé, kdo má uloženou povinnost plnit, když úvěrová smlouva byla uzavřena na účet investičního fondu Uzavřený podílový fond CARDUUS Opportunity II, CARDUUS Asset Management, investiční společnost, a.s. a žalobkyně měla v návrhu řádně označit, že povinnost plnit nárok má být činěna na účet uvedeného fondu. Namítá nedostatek věcné pasivní legitimace, neboť se nejedná o nesprávné označení účastníka, nýbrž o zcela odlišný právní subjekt.
7. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalované není převážně důvodné.
8. V souzené věci soud I. stupně provedl správně a úplně dokazování, na jehož základě zjistil všechny rozhodné skutečnosti, správně zjistil skutkový stav a odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu I. stupně.
9. Podle § 2395 o. z. se smlouvou o úvěru úvěrující zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.
10. Podle § 1968 o. z. dlužník, který svůj dluh řádně a včas neplní, je v prodlení. Dlužník není za prodlení odpovědný, nemůže-li plnit v důsledku prodlení věřitele. Podle § 1970 o. z. po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení

odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujednají-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená.

11. Správně soud I. stupně dovodil, že účastníci uzavřeli dne 28. 1. 2019 platnou smlouvu o úvěru podle § 2395 o. z., na jejímž základě se žalovaná zavázala poskytnout žalobkyni účelově vázaný úvěr podle čl. 3.1 smlouvy ve výši 130 000 000 Kč, který se žalobkyně zavázala vrátit do 3 let od podpisu smlouvy s úroky z neuhrazené jistiny ve výši 8 % p.a. (bod 5.1. smlouvy). V bodu 2.1. se strany dohodly na čerpání úvěru ve 2 tranších, z toho prvá ve výši 70 656 931 Kč měla být žalovanou poskytnuta bez zbytečného odkladu, nejpozději do 20 pracovních dnů, tedy do 25. 2. 2019, a ačkoli žalobkyně splnila veškeré podmínky stanovené v čl. 2.1.1. smlouvy, žalovaná úvěr neposkytla ani v náhradním termínu stanoveném žalobkyní. Ke změně smlouvy o úvěru nedošlo. Žalovaná založila svoji obranu uvedenou v dopisu ze dne 25. 2. 2019 i v průběhu tohoto řízení na tom, že došlo k zániku závazku podle § 2006 o. z., když hrozí spáchání trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, 5 tr. zák. Odvolací soud dovodil, že nenastala faktická nemožnost plnění ani právní nesplnitelnost závazku. Z čl. 8.1.ii smlouvy vyplývá, že žádná strana není oprávněna poskytnout jakékoli třetí osobě informace týkající se této smlouvy bez předchozího písemného souhlasu druhé strany, s výjimkou mj. poskytnutí informací orgánům veřejné moci či jiným osobám, je-li povinnost poskytnout informace stanovena zákonem či závazným rozhodnutím orgánu veřejné moci. Podle § 367 odst. 1, 3 tr. zák. překaziti trestný čin (mj. i podle § 209 odst. 5 tr. zák.) lze i jeho včasným oznámením státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu. Včasným oznámením orgánům činným v trestním řízení by žalovaná žádným způsobem neporušila svoji povinnost mlčenlivosti vyplývající z čl. 8.1. smlouvy o úvěru. Neoznámila-li žalovaná skutečnosti podle § 367 odst. 3 tr. zák., není případná její argumentace o zániku závazku podle § 2006 o. z. Podle § 2006 o. z. je dluh nesplnitelný, stane-li se právně nedovoleným, což v souzené věci nenastalo, nedošlo totiž např. ke změně právních předpisů, které by plnění zakázaly, ani nebyly vydány koncese či rozhodnutí, bez nichž není možno povinnost splnit. V souzené věci by k překažení trestného činu stačilo včasné oznámení orgánům činným v trestním řízení, což žalovaná neučinila, přestože by tím zcela vyloučila svou eventuální trestní odpovědnost za spáchání trestného činu nepřekažení trestného činu podvodu, jako uvěřující se po uzavření úvěrové smlouvy nemůže pasovat do role orgánů činných v trestním řízení a tím se účelově vyhýbat plnění svých závazků. Lze tudíž dovodit, že svým postupem žalovaná porušuje zásadu pacta sunt servanda. Odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 1013/2015 tak není případný.
12. Z provedeného dokazování vyplývá, že žalobkyně splnila podmínky pro poskytnutí první tranše již dne 28. 1. 2019, tudíž nejpozději do 25. 2. 2019 měla žalovaná poskytnout první tranši úvěru ve výši 70 656 931 Kč, což žalovaná nesplnila. Úvěr je smlouvou synallagmatickou a obě strany jsou v pozici věřitele a dlužníka. Úvěrovaný je do doby poskytnutí peněžních prostředků věřitelem uvěřujícím a naopak uvěřující je do této doby jeho dlužníkem. Úvěrovaný se dlužníkem stává teprve, když úvěr čerpá a má povinnost jej vrátit a zaplatit úroky. Žalobkyně má právo podle § 2397 o. z. uplatnit právo na poskytnutí peněz, které měla žalovaná poskytnout podle § 2398 odst. 1 o. z. ve spojení s čl. 2.1.1. jako první tranši ve lhůtě do 25. 2. 2019. Nesplněním povinnosti poskytnout peněžní prostředky v takto určené době se uvěřující žalovaná dostala do prodlení, které lze posoudit jako prodlení dlužníka (§ 1968 až 1974 o. z.). Uplatňuje-li žalobkyně kapitalizovaný úrok z prodlení z částky 52 453 408 Kč až od 2. 3. 2019 do 31. 3. 2019 ve výši 406 334,28 Kč a z částky 18 203 523 Kč až od 9. 3. 2019 do 31. 3. 2019 ve výši 106 976,87 Kč vycházejí z nařízení vlády č. 351/2013 Sb., rozhodl soud I. stupně správně o jejím nároku vázán jejím návrhem podle § 153 odst. 2 o. s. ř.
13. Nedůvodná je argumentace o nerovnosti zbraní a porušení rovného zacházení obou stran sporu tím, že soud I. stupně provedl výslech Mgr. P., avšak neprovedl výslech Mgr. B.. Jednak platí podle § 131 odst. 1 o. s. ř., že důkaz výslechem účastníků může soud naříditi, jestliže dokazovanou

skutečnost nelze prokázat jinak a jestliže s tím souhlasí účastník, který má být vyslechnut, jednak z protokolu o jednání před soudem I. stupně ze dne 4. 10. 2019 vyplývá, že právní zástupce žalované navrhl výslech Mgr. B. „pouze k prokázání toho, že žalobkyni muselo být zřejmé, že novým investorem měla být osoba odlišná od žalované“. Domáhá-li se až v odvolacím řízení žalovaná jeho výslechu s tím, že se Mgr. B. má vyjádřit k objasnění průběhu negociace, je třeba přisvědčit soudu I. stupně, že je jeho výslech nadbytečný, jeho výpověď by na věci nemohla nic změnit. Ostatně ani výpověď Mgr. P. nemá dopad na výsledek řízení, když žalovaná je v prodlení s poskytnutím úvěru podle úvěrové smlouvy. Soud I. stupně se žádné procesní vady, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, nedopustil.

14. K nedostatku věcné pasivní legitimace žalované: Podle § 6 odst. 1 zák. č. 240/2013 Sb. kdo obhospodařuje investiční fond nebo zahraniční investiční fond, je jeho obhospodařovatelem; tím není dotčen § 9 odst. 1. Každý investiční fond může mít pouze jednoho obhospodařovatele. Podle § 7 cit. zák. je investiční společnost právnická osoba se sídlem v České republice, která je na základě povolení uděleného Českou národní bankou oprávněna obhospodařovat investiční fond nebo zahraniční investiční fond, popřípadě provádět administraci investičního fondu nebo zahraničního investičního fondu nebo vykonávat činnosti uvedené v § 11 odst. 1 písm. c) až f). Podle § 102 odst. 1 cit. zák. je podílový fond tvořen jměním. Vlastnické právo k majetku v podílovém fondu náleží společně všem podílníkům, a to v poměru podle hodnoty jimi vlastněných podílových listů. Žádný z podílníků však nemůže žádat o oddělení majetku v podílovém fondu, rozdělení podílového fondu nebo zrušení podílového fondu. Ustanovení občanského zákoníku o spoluvlastnictví se pro podílový fond nepoužijí. Podle odst. 2 vlastnická práva k majetku v podílovém fondu vykonává vlastním jménem a na účet podílového fondu jeho obhospodařovatel. Podle odst. 4 pohledávky odpovídající dluhům v podílovém fondu se uspokojují z majetku v tomto podílovém fondu. Podle § 103 cit. zák. podílový fond nemá právní osobnost.
15. Z citovaných ustanovení vyplývá, že podílový fond nemá právní osobnost podle § 103 zák. č. 240/2013 Sb. ve spojení s § 15 o. z., není právnickou osobou; vytváří jej jmění, jehož podstatná část majtkové povahy byla shromážděna od investorů, kteří se tím stávají podílníky. Je to tudíž obhospodařovatel podílového fondu, kdo jedná v záležitostech týkajících se užívání a správy a jemu přísluší věcná legitimace (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 1252/2004 ze dne 11. 4. 2006). Žalobkyně správně v žalobě vymezila žalovanou stranu a námitka o nedostatku věcné pasivní legitimace není důvodná. Částečně důvodné je odvolání žalované v části, v níž uvedla, že povinnost plnit má být činěna „na účet“ uvedeného fondu, jehož obhospodařovatelem je žalobkyně. Není vadou žaloby, uvedla-li žalobkyně v petitu návrh, že „CARDUUS Asset Management investiční společnost, a.s. je povinna zaplatit žalobkyni kapitalizovaný úrok z prodlení“, neboť v záhlaví návrhu vymezila žalovanou investiční společnost s údajem „jakožto obhospodařovatel investičního fondu jednající na účet podílového fondu Uzavřený podílový fond CARDUUS Opportunity II., CARDUUS Asset Management, investiční společnost a.s.“, z bodu III. žaloby pak vyplývá, že „žalovaný úvěrovou smlouvu uzavřel na účet jím obhospodařovaného podílového fondu, a proto je ve věci nároku, jemuž odpovídá povinnost na účet podílového fondu, pasivně legitimovaným obhospodařovatel dotčeného fondu, který vykonává vlastnická práva k majetku v podílovém fondu vlastním jménem na účet podílového fondu“. Při jednání odvolacího soudu žalobkyně objasňovala svůj postup a setrvala na svém stanovisku, resp. nečinila změnu žaloby. Z obsahu celého návrhu a použité formulace je zřejmé, čeho se žalobkyně domáhá, a po jakém subjektu nárok žádá. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. pouze formulačně zpřesnil, aniž by shledal důvod pro postup podle § 43 odst. 1 o. s. ř. či pro zamítnutí žaloby. Soud není vázán nesprávným právním posouzením účastníka a vázanost soudu žalobou nelze chápat tak, že by soud byl povinen do výroku svého rozhodnutí o věci samé doslovně převzít žalobcem formulovaný petit rozhodnutí (srov. Občanský soudní řád, komentář, L. Drápal, J. Bureš, a kol. C.H. BECK, r. 2009 str. 1033 - 1034, či rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo

669/2017, ze dne 9. 8. 2017, které lze analogicky aplikovat i v souzené věci, byť míří na situaci, v níž žalobce nesprávně vymezil petit tak, že žalovaní jsou povinni zaplatit dluh solidárně, ačkoli z kontextu celé žaloby je zřejmé, že žalovaní 2 a 3 jsou povinni plnit z titulu ručení, a správně je třeba rozhodnout tak, že plněním jednoho ze žalovaných zaniká v rozsahu tohoto poskytnutého plnění povinnost dalších žalovaných. Nejde totiž o změnu žaloby, ale o povinnost soudu rozhodnout v souladu s hmotným právem, je-li z vylíčení skutkových tvrzení zřejmé, čeho se žalobce domáhá, což v souzené věci z kontextu celého návrhu vyplývá.

16. Ve světle uvedeného byl rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. změněn postupem dle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. jen tak, že žalovaná je povinna plnit z majetku investičního fondu podle § 102 odst. 4 zák. č. 240/2013 Sb., ve zbytku byl rozsudek ve výroku I. jako věcně správný potvrzen dle § 219 o. s. ř.
17. Ve výroku II. byl rozsudek soudu I. stupně bez jakékoli korekce jako věcně správný potvrzen dle § 219 o. s. ř., když nárok na náhradu nákladů řízení má základ v procesním právu a vzniká teprve na základě pravomocného rozhodnutí soudu, které má v tomto směru konstitutivní povahu, účastníkem řízení je žalovaná (nikoli fond), náhradová povinnost stíhá pouze přímo ji, a nelze ji plnit z majetku fondu.
18. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř. a úspěšné žalobkyni přiznal náklady řízení spočívající v právním zastoupení sestávající z odměny advokáta za 2 úkony právní služby (písemné vyjádření k odvolání, ústní jednání dne 17. 6. 2020) podle § 11 odst. 1 písm. k), g) ve spojení s § 7 bod 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 10 380 Kč a 2x náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhl.), dle § 137 o. s. ř. 21 % DPH ve výši 4 485,60 Kč. Celkem má žalobkyně nárok na náklady odvolacího řízení ve výši 25 845,60 Kč S ohledem na ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. odvolací soud přiznal náhradu k rukám právního zástupce žalobkyně a lhůtu k plnění stanovil v souladu s ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu I. stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 17. června 2020

Mgr. Lubor Veselý v.r.
předseda senátu